

JESTEM INSTRUKTOREM

MOJA ROLA W ZHP

Opracowanie: phm. Sylwia Bar

Moje członkostwo w ZHP

(w myśl postanowień Statutu ZHP)

Co zrobić by zostać instruktorem?

1. Ukończyć 16 lat.
2. Złożyć Przyrzeczenie Harcerskie.
3. Zdobyć stopień instruktorski.
4. Złożyć Zobowiązanie Instruktorskie.

Zobowiązanie Instruktorskie

Przyjmuję obowiązki instruktorki/instruktora Związku Harcerstwa Polskiego. Jestem świadoma/świadomy odpowiedzialności harcerskiego wychowawcy i opiekuna. Będę dbać o dobre imię harcerstwa, przestrzegać Statutu ZHP, pracować nad sobą, pogłębiać swoją wiedzę i umiejętności. Wychowam swego następcę. Powierzonej przez Związek Harcerstwa Polskiego służby nie opuszczę samowolnie.

Jako instruktor ZHP mam prawo:

- 1) brać udział we wszystkich formach pracy harcerskiej, w szczególności uczestniczyć w życiu jednostki organizacyjnej ZHP, do której mam przydział służbowy,
- 2) wypowiadać się i zgłaszać wnioski w sprawach dotyczących ZHP,
- 3) korzystać z urządzeń, sprzętu, placówek i świadczeń ZHP, na zasadach określonych przez Związek,
- 4) nosić mundur i odznaki organizacyjne ZHP,
- 5) przyjmować Obietnicę Zucha, Przyrzeczenie Harcerskie i Zobowiązanie Instruktorskie.

Jako instruktor ZHP mam obowiązek:

- 1) dbać o dobre imię i dobro Związku, kierować się zasadami określonymi w Prawie i Przyrzeczeniu Harcerskim,
- 2) stosować się do postanowień Statutu ZHP oraz przestrzegać przepisów i regulaminów ZHP,
- 3) brać czynny udział w życiu ZHP,
- 4) opłacać regularnie składki członkowskie,
- 5) kierować się zasadami określonymi w Zobowiązaniu Instruktorskim,
- 6) troszczyć się o powierzone mi dzieci i młodzież, zwłaszcza o ich zdrowie i bezpieczeństwo.

Kogo zaliczamy do instruktorów ZHP ?

1. Przewodniczki i przewodników.
2. Podharcmistrzynie i podharcistrzów.
3. Harcmistrzynie i harcmistrzów.
4. Drużynowych.

The background of the slide features a large, faded, light green watermark of the Order of the White Eagle, a Polish military decoration. The emblem is a five-pointed star with a central circular medallion containing a white eagle with its wings spread. The star's points are filled with various symbols, including a cross, a wreath, and a sword. The entire watermark is set against a dark green, textured background.

Mój osobisty przykład

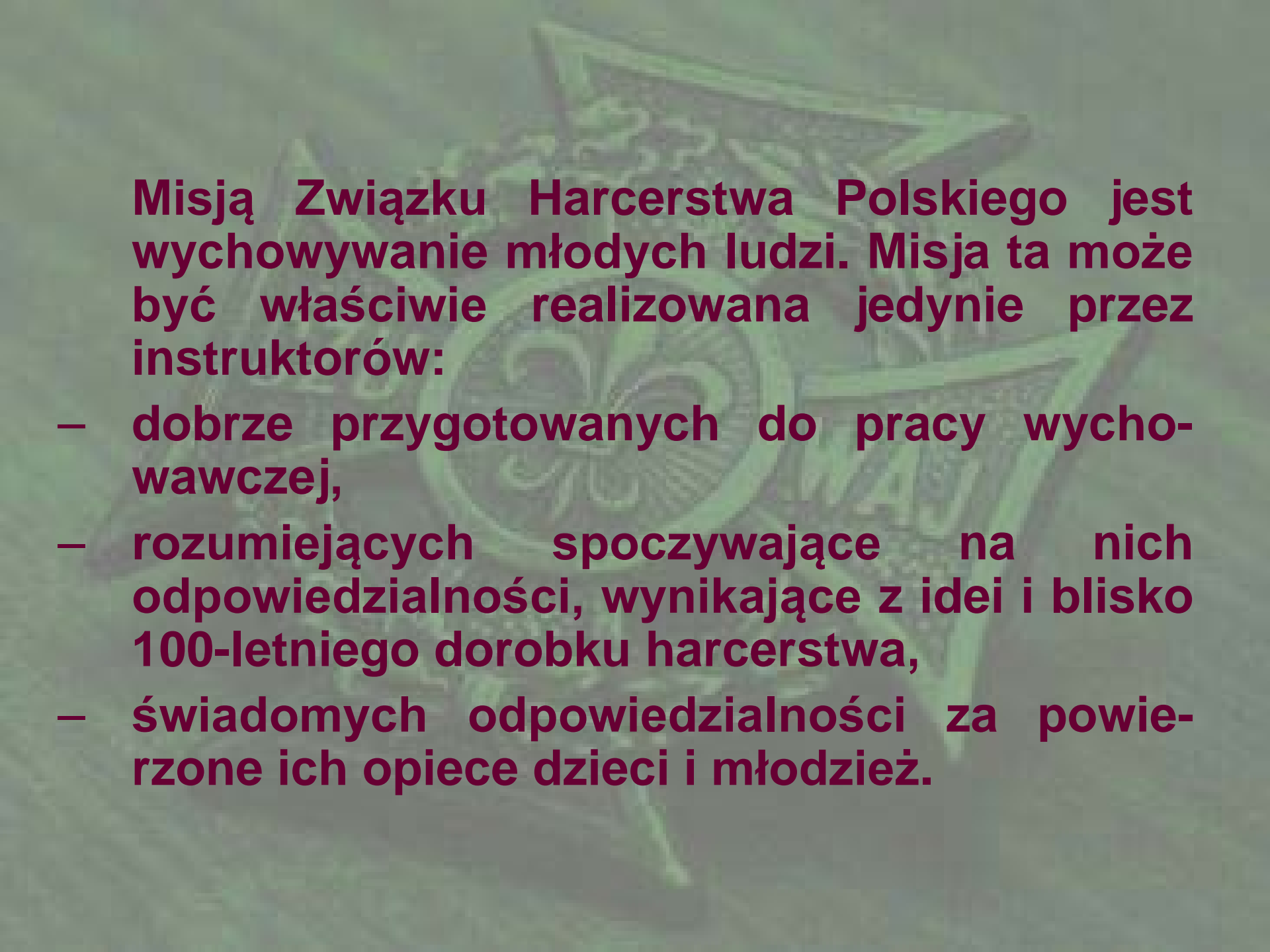
W Podstawach wychowawczych ZHP czytamy:

Zapisy Prawa Harcerskiego są tradycyjne, aktualne, ważne i słuszne. Ich przestrzeganie jest obowiązkiem każdego członka naszego stowarzyszenia. Wierność Prawu szczególnie ważna jest dla każdego instruktora ZHP, bowiem wychowujemy przez osobisty przykład. Nasze czyny muszą być zgodne z naszymi słowami i deklaracjami. Nie ma miejsca w ZHP na relatywizm moralny i nieprzywiązywanie wagi do danego słowa. Instruktor nie tylko jest zobowiązany do życia w zgodzie z Prawem Harcerskim, ale także do nieprzyzwalania na zachowania innych członków ZHP będące w sprzeczności z naszymi wartościami i ideami.

***Uchwała nr 33/XXXV Rady Naczelnej ZHP
z dnia 7 marca 2009 r. w sprawie
Kodeksu Instruktorskiego***

**Wymagania wynikające z Zobowiązania
Instruktorskiego – opis pożądanych postaw
instruktorów ZHP.**

Misją Związku Harcerstwa Polskiego jest wychowywanie młodych ludzi. Misja ta może być właściwie realizowana jedynie przez instruktorów:

- dobrze przygotowanych do pracy wychowawczej,
- rozumiejących spoczywające na nich odpowiedzialności, wynikające z idei i blisko 100-letniego dorobku harcerstwa,
- świadomych odpowiedzialności za powierzone im opiece dzieci i młodzież.

Instruktor wobec siebie

... czyli instruktor prawdziwy

Jestem instruktorem ZHP. W pracy instruktorskiej staram się skutecznie dążyć do osiągnięcia harcerskich ideałów. Zastanawiam się nad moją działalnością instruktorską. Potrafię w mądry sposób łączyć ją z innymi rolami społecznymi.

Przykład własny, wzory osobowe są ciągle w harcerstwie bardzo istotne. Stwarzajmy warunki do samodoskonalenia, zdobywania nowych umiejętności przydatnych w życiu, pomagajmy młodszym osiągnąć to, czego nie udało się zrealizować nam samym. W harcerskiej, instruktorskiej wspólnocie powinno znaleźć się miejsce na to wszystko, co „tracimy” oddając swój czas innym. Ale harcerstwo to dobrowolna służba — sobie i innym — a nie poświęcenie i cierpiętnictwo.

*„Instruktorskie rozważania”,
Ruch Całym Życiem, Warszawa 2002*

Marzy mi się także, żeby instruktor — proszę się nie śmiać z tego, co być może zabrzmie archaicznie — był „dobrze wychowany”...

Niedobrze byłoby, gdyby wśród instruktorów, którym naprawdę „o coś chodzi”, byli tacy, którym chodzi o władzę lub którzy szukają sposobów przewyciężania kompleksów, wynikających z niesprawdzenia się w środowisku rówieśników lub ludzi w pełni dojrzałych...

Po raz drugi proszę się nie śmiać, bo sprawa jest poważna. Istotną cechą, która powinna charakteryzować instruktora, jest poczucie humoru. Jeżeli mamy ponuro i z wysiłkiem rozgrywać tę piękną grę, jaką jest harcerstwo, to nie grajmy. Zejdźmy z boiska.

*Stefan Mirowski,
„Styl życia”, Warszawa 1995*

Instruktor wobec wychowanków

...czyli instruktor jako wychowawca

Jestem instruktorem ZHP – harcerskim wychowawcą. W moich działaniach kieruję się Misją ZHP. Znam Podstawy wychowawcze ZHP. Wiem, kto jest adresatem moich działań, znam swoją rolę w wychowaniu metodą harcerską. Wiem, na czym polega przykład osobisty w wychowaniu.

Co to znaczy być wychowawcą młodzieży? Znaczą po prostu — dawać, służyć, pomagać, inspirować. Przeciwnieństwem, karykaturą wychowawcy jest wódz, manipulator, który narzuca innym swój sposób myślenia, działania, postępowania. Dlaczego?

Bo wychowanie polega na wydobywaniu z jednostki wszystkiego tego, co w niej dobre. Nie ma ludzi złych, niezdolnych, okrutnych tylko z tej racji, że takimi się urodzili...

Wychowawcy nie wolno ani na moment zwątpić w sens swojej pracy, w wartości wewnętrzne swoich wychowanków. Metody postępowania mogą być różne, ale fundamentalne przykazania brzmią: zachęta więcej niż rozkaz, nagroda — więcej niż kara, inspirowanie zróżnicowanej aktywności działania — więcej niż narzucanie, dyrygowanie... A więc powtarzam: zadanie wychowawcy polega na wyzwalaniu w jednostce wszystkiego tego, co najlepsze, wartościowe, na pomocy w samorealizacji, w samourzeczywistnianiu...

*Aleksander Kamiński,
„Pasja wychowawcy”, „Motywy”, Warszawa 1973*

Jakie cechy powinien mieć człowiek prowadzący harcerską pracę wychowawczą?. Odpowiedź prosta: musi sam umieć żyć po harcersku, musi rozumieć harcerstwo.

Co to znaczy? Kierować się zawsze, wszędzie, bezkompromisowo drogowskazem Prawa Harcerskiego.

Starać się być przyjacielem całego świata — ludzi, ziemi, natury w przeszłości i przyszłości. Patrzeć uważnie na ludzi, ziemię i naturę, na to, co było i na to, do czego dąży, pod ich kątem widzenia, nie pod własnym. Starać się pomagać innym odczuwać i rozumieć, by postępować zgodnie z tym odczuciem i rozumieniem w myśl harcerskiego wezwania „Czuwaj”. I czynić to nieprzerwanie, wytrwale, z myślą o pracy i o tych, których dorobkiem stanie się ta praca, wolna od myśli egoistycznej, wolna od wszelkiego brudu i wszelkiej nienawiści. Cech tych i wyływającego z nich stosunku do życia nie można się nauczyć, przyswoić tylko zewnątrz. Trzeba je odnaleźć i rozwinąć, wychować w sobie — jeżeli się odnaleźć dadzą. Jeśli się jest pozbawionym tych cech, nie można zostać wychowawcą harcerskim...

Ewa Grodecka

„O metodzie harcerskiej i jej stosowaniu”, Warszawa 1985

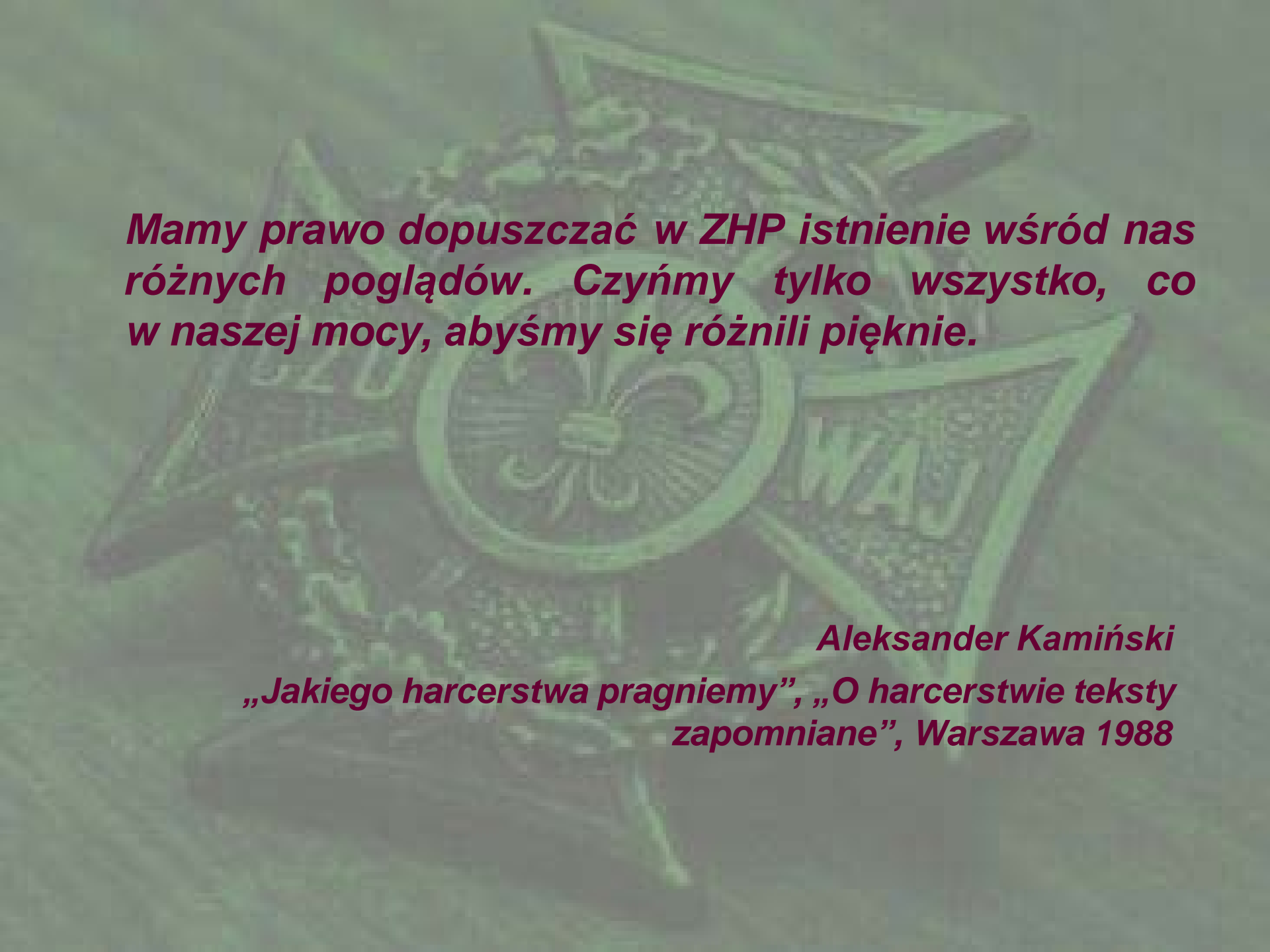
Instruktor wobec organizacji

... czyli instruktor zatroskany

Jestem instruktorem Związku Harcerstwa Polskiego – członkiem harcerskiej organizacji, ale także uczestnikiem światowego ruchu skautowego. ZHP to moja organizacja. Dzięki niej przeżyłem wiele przygód, zdobyłem różne umiejętności. Miała ona wpływ na mój charakter. Dziś chcę, żeby była lepsza – staram się ją udoskonalić. Jestem gotowy, by ją współkształtować.

Morale, jakiego żądamy od instruktorów zuchowych i harcerskich, jest czymś innym, niż morale człowieka. Wiemy, że w Polsce jest bardzo wielu ludzi przyzwoitych, etycznych i ideowych. Pragniemy jednak, aby na czele harcerstwa i ruchu zuchowego skupić ludzi wyjątkowo ideowych, wyjątkowo przyzwoitych, wyjątkowo etycznych... Ambicją instruktorską musi być ciągły intelektualny marsz naprzód, ciągłe kształcenie się, szczególnie, jeśli chodzi o swą pracę zawodową i społeczną...

*Aleksander Kamiński,
„Krąg rady”, Warszawa 1998*

Mamy prawo dopuszczać w ZHP istnienie wśród nas różnych poglądów. Czyńmy tylko wszystko, co w naszej mocy, abyśmy się różnili pięknie.

Aleksander Kamiński

„Jakiego harcerstwa pragniemy”, „O harcerstwie teksty zapomniane”, Warszawa 1988

Instruktor na zewnątrz organizacji

... czyli instruktor jawny

Jestem instruktorem ZHP – wizytówką organizacji. Mam świadomość, że swoim postępowaniem buduję wizerunek instruktora harcerskiego i harcerstwa. Dbam o dobre relacje ZHP z otoczeniem. Jestem rzecznikiem spraw ZHP i naszych wychowanków na zewnątrz organizacji.

Regulaminy harcerskie – a co więcej, duch harcerstwa – nakazuje swoim członkom nie tylko osobiste postępowanie w myśl ideologii harcerskiej, lecz propagowanie jej na zewnątrz. Propagowanie czynne i skuteczne. I dlatego – jeżeli jesteś członkiem ZHP – twoim obowiązkiem jest:

a) życie swoje, w miarę sił, coraz lepiej dopasowywać do wymogów etyki i ideologii harcerskiej. Osobiście dążyć do osiągnięcia ideału harcerza;

b) wolę swą poświęcić uharcerzeniu świata! Przy czym „świata” nie należy rozumieć jako Amerykę czy Australię, nawet nie jako Polskę – bo wtedy niczego konkretnego nie zrobimy. „Świat” – to miasteczko lub wieś, w której mieszkasz. To dzielnica miasta – jeżeli miasto twoje jest wielkie. „Świat” to instytucja, w której pracujesz, to gromada, z którą się bawisz, to twoja rodzina.

Ten właśnie świat – a nie żaden abstrakcyjny – musisz uharcerzyć, jeżeli chcesz być w zgodzie z nakazami ideologii harcerskiej.

Aleksander Kamiński

„Krąg rady”, Warszawa 1998

Czy zastanawiałeś się, jakim człowiekiem jesteś?

Czy wiesz, jakim człowiekiem chcesz być?

Co cię dzieli od twojego ideału?

Jakie są twoje życiowe cele — i to nie tylko te dotyczące harcerstwa?

Czy czujesz potrzebę poznawania coraz to nowych rzeczy? Doskonalenia tego, co już wiesz i umiesz?

Nic nie zwalnia nas od pracy nad sobą. Od „pięcia się w wzwyż”. Nikt z nas nie jest przecież chodzącym ideałem.

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ